

אחרי ארבע שנים

קרוב לחצות, בלילה של ה-29 באוקטובר 1946, כאשר חורו כמה מבני משפחת צעירי לבית ברחוב מלן בתל-אביב, מצאו על הרצפה את גופתה של צופיה כשיא מכוסה בסדין. צופיה הייתה אחת משלש הבנות של משפחת צעירי ומלאו לה 18. מלבד שתי אחיות היו לצופיה שמונה אחים.

כבוד המשפחה. המקרה זועזע בי שעתו את כרם התימנים. המשטרה שהתלה בקהיר לא יכלה בשלב הראשון לקבוע את סיבת מותה של הצעירה. אולם כמה ימים אחר-כך קבע הרופא הממשלתי, שניתח את הגופה, כי צופיה נרצחה על ידי חניקה. מקץ כמה ימים נעצרו על ידי המשטרה שנים מבין אחיה, אשר ובצלאל, כחשודים ברצח.

לאחר גבית עדויות בקרב אנשי המקום הגיע הקצין החוקר — אבטיחי — למסקנה שהפשע בוצע על רקע של "כבוד המשפחה". הבריות היו מרגנות כי צופיה אינה נהגת באורח מוסרי והיא נפגשת עם מכרים ערבים, דבר שחרה לבני המשפחה. כמה שבועות ישבו שני האחים במעצר, אך כל המאמצים של המשטרה להשיג הודאות עלו בתוהו ולבסוף הוחלט לסגור את התיק. הדבר הלך ונשתכח וכעבור שנתיים, עם פרוץ המלחמה נשרף התיק ביחד עם אלפים תיקים אחרים במשטרת מנשיה, שעל גבול יפו.

"שמי רצינית צעירי..." לפני כמה שבועות הופיעה במשרדו של הקצין אבטיחי במנה הארצי של המשטרה צעירה וביקשה להשאר אתו ביחידות. "שמי רצינית צעירי", אמרה. השם "צעירי" אמר לקצין אבטיחי הרבה, אך באותו רגע לא יכול היה להעלות על דעתו, כי כעבור כמה שעות יתחיל מחדש לחקור באותה פרשה של רצח צופיה התימנית אשר לה הקדיש ימים ולילות רבים לפני ארבע שנים. רצינית סיפרה לקצין, כי במשך ארבע בע השנים הללו אכלה מוסר הכליות.

"עתה אסכר את כל האמת", אמרה — והיא גילתה כי שני האחים אמים ביצעו בשעתו את הרצח. הדבר ידוע לכמה מבני המשפחה. אמרה, היא זוכרת כיצד אמר רה האב צעירי למחרת המקרה "חלס, צור פיה נגמרה". היא יודעת גם על אוששים, שראו את שני האחים באותו לילה יורדים בחדריהם וראלה אשר שמעו צעקות מן החדר סידם לכן.

נשיקה ובכיות. כעבור כמה ימים הובא אשר צעירי על ידי המשטרה הצבאית (הוא משרת כיום בחיל האוויר) למשטרת תל-אביב והושם בכלא. אחיו צבליאל לא חשד בהשגחה זו, מאחר ש הוא נהרג בינתיים באחת ההתנגשויות עם המשטרה בחצות תל-אביב. בבית המשפט טען בתל-אביב, כאשר הובא אשר צעירי לחקירה מוקדמת בפני כב' השופט הראשי מלחי, היה הקל בבית המשפט עד לתימונה מורוה. האחיה, אשר מסרה הכל ל המשטרה והאח הנאשם שהיבא באזיקים ל המשטרה, נפלו זה לזו לתוך הורועות והחלו מתנשקים תוך בכיות...

הרצח שחיסל ביגמיה

בפני השופט החוקר יריד הלוי ברחוב בית, עמדה השבוע מילכה נהן, בת 20, אחת משתי נשותיו החוקיות של חיים שמואל כהן. עולה חדש מתימן המתגורר בכפר חוליקאת. הגב' כהן נאשמת ברצח צעירי, אשתו האחרת של חיים שמואל,

שהייתה צעירה ממנה בחמש שנים. זה אחד המקרים הנדירים בארצנו כאשר אשה מורא לדין באשמת רצח אשה אחרת על רקע של קנאה.

ערבי בעד שפם. כפי שגולל את הפרשה סגן פרקליט המחוז, מר אברהם דינרי, נעלמה מרים בת ה-15 מביתה ב-17 לספטמבר. גופתה נמצאה כעבור יומיים בבאר שעומקה 90 מטר, דרומה מהכפר. בגלל התנאים המתוחים ששררו בבית חיים שמואל כהן, והקנאה בין שתי נשותיו, נפל החשד על מילכה. כאשר נעצרה האשה סיפרה לחוקר במשטרה, כי אותו יום יצאו השתיים לטייל בסביבה, אך חברתה הצעירה לא חזרה עוד הביתה והיא לא יכולה לתת הסבר מתקבל על הדעת.

מילכה סיפרה, כי בהיותן בפרדס נוטש התקרב עליהן ערבי בעל שפם והוא קרא להן. מילכה ברחה ואילו מרים נשארה במקום. מאז לא נודעו עקבותיה עד אשר נתגלתה גופתה בבאר העמוקה. אולם את כל זה סיפרה הנאשמת, רק לאחר שנעצרה. כאשר הוקרא בפני הנאשמת כתב האשמה, קיבלה מילכה את הדברים בקור רוח. באולם ישב האלמן ובעלה של הנאשמת, שעקב בהתעניינות אחר המתרחש,

לא למודיעין של הצבא אלא למשטרה הצבאית.

"שלחנו לך הבילה". הבעיה שעמדה עתה על הפרק בפני המשטרה הייתה: מהי מילכה? מי שלח את המכתב. על המעטפה לא היתה רשומה כתובתו של שולח המכתב. המכתב היה מיועד לאדם החי בפלמ"ח. חקירת כתב-היד לא העלתה הרבה. והנה עלה רעיון במוחה של המשטרה הכללית: היא טלגרפה לאותו אדם בפריז בזה הלשון: "שלחנו לך הבילה. תאמר טלגרף". וכמוכן שהיא היה מכוון לאותם האנשים אשר שלחו את הבילה ואשר שלחו בכיכול את הטלגרמה...

וכך הגיע זוג הורים של סטודנט יש-ראלי הלומד בפריז בפני בית דין לספסרות, כנאשמים בהוצאה דבר-ערך מן הארץ. הכתור המסתורי לא היה אלא עשוי זהב וצבוע בצבע שחור. בסך הכל שקל עשרה גרמים. אך גם שורה גרמים של זהב עליו לים לעזור לסטודנט ישראלי חסר אמצעים הלומד וחי בבירת העולם.

מלבד הגילוי המוצלח נודע מאותה תש-בה עוד דבר. הסטודנט ניצל את ההזדמנות והודיע להוריו שהוא עומד להגיע לארץ

האחים יעקב ויצחק מזרחי, הנאשמים ברצח סרסור-הדירות הנדלר, יוצאים מאחת הישיבות המועזיות של המשפט. בראותם את הצלם ר. רובינגר הם מסתירים את פניהם...

ולא הסיר עין מהנאשמת. המשך החקירה נדחה.

מסתורי הכפתור והצינור

יום אחד נתקל הצנזור (הקורא את הדבר) אר היוצא לחוק לארץ) בחידון מיוחד במי-נו. "שלחנו לך הבילה", נאמר במכתב שנשלח לה לסטודנט ישראלי בפריז, ובה תמצא זוג מכנסים... מצד שמאל של המכנסים חס"ר שלשה כפתורים ועל כן האספנו חדר שים. והכפתור השלישי — הוא הכפתור. תוכל למכור אותו...".

"כפתור שלישי", למכור את הכפתור — הדברים נראו כחשודים בעיני הצנזור. אמים תפקיד הצנזורה, כידוע לנו, הוא לשמור שלא יסתנון מן הארץ ידיעות בעלות ערך צבאי, אך מי יודע מה פירוש המלה "כפתור"? סוף סוף עלול הדבר לגלות מספרים חיוניים או עמדות, או משהו כעין זה... ובכל זאת העביר הצנזור את המכתב

כרטיסים במחחרת

בצל המבצע הגדול נגד השוק השחור נערך בימים האחרונים מבצע מיוחד נגד ספסרות מיוחדות במינה: כרטיסי קולנוע בתל-אביב.

מזה שנים פורח שוק שחור בכרטיסי קולנוע והדבר הפך כמעט להרגל ציבורי. רבים אף רואים בספסר יריד נאמן המספק כרטיסים אחרי שהם אדלו בקופסה. אולם המשטרה, שחקרה את הדבר באופן יסודי, סבורה שאין המצב בשוק הכרטיסים רע כל כך, ויש ימים בהם נגרם המחסור בכרטיסים אך ורק ע"י הספסרים הללו.

בעשרת הימים האחרונים נעצרו שמו-

נה ספסרים כאלה, ביניהם שני "מנהיגים" קבוצות מסועפות, שברשותם היו כרטיסים לכל בתי הקולנוע בעיר. מעניין, כי ספסרי הכרטיסים הם "המבקרים" המנותיים הטובים ביותר, והחוש שלהם אינו טועה כמעט לעולם. הם יודעים מתי עלול סרט להצליח, אילו מן הסרטים ראויים לתשומת ליב המיוחדת. ובהתאם לכך מתנהלת פעילות בממדים עצומים.

עקרונות פסיכולוגיים. במשך ימים אחדים עקבו בלשים אחר הספסרים והצליחו לגלות את שרשרת פעולתם. עד כה היתה ידם של הספסרים על העליונה, על אף המכשולים שהוכנו להם, כגון סירוב למכור להם כמויות גדולות של כרטיסים ועוד. הם משתמשים בילדים ונערים, הם יודעים אפילו ליצור צפיפות מלאכותית, הם פועלים על פי עקרונות פסיכולוגיים — הכל כדי למכור את הכרטיסים במחירים מופקעים ככל האפשר.

לא ברור אם יוחמר עתה דינם של ספסרים אלה משיבואו למשפט, אך עד כה לא נבהלו הללו אף בפני מאסר (שבוע או שבועיים). ידוע על מקרה אחד, כאשר שר אחד הכפסרים הראשיים ערך "מארב" למשטרה, נתן לעצור את עצמו, כדי להטיע את השוטרים. ואמנם עזבו השוטרים באותו ערב את שדה הפעולה ליד אחד מבתי הקולנוע בעיר בעוד שמספר גדול של כרטיסים נמצא בידי שותפיו שהצליחו אחי"כ למכרם לקהל...

והחוק איננו...

חסרים 20 סנטימטר! "מסק פקה אגף המזון ששתה ל"מבחן" כוס מיץ בקיוסק של יהושע טבצ'ניקוב. בכוס היו לפי "מדד" דות מדויקות" 180 סנטימטר — במקום 200 הדרושים לפי החוק.

יהושע טבצ'ניקוב נתבע למשפט בפני בית הדין למניעת ספסרות והפקעת שרעים בחיפה ונידון ל-50 ל"י קנס — כי חוק הוא חוק!

עד שלפתע עלה בדעתו של בעל הקיוסק להגיש ערעור על הקנס, לבית המשפט המחוזי בחיפה. הפך ב"כ המערער, העו"ד צרניאק בכל ספרי החוקים על כל נוספיהם והתכרר שאין חוק! פשוט, קווי המידה שנתפרסמו בעתונות חלים על כל המשקאות כולם, לימונדה, ומנטונדה, ואורנזדה ועוד ועוד, כולם מחוץ... למיק!

יצא פסק הדין כי ערעורו של יהושע טבצ'ניקוב מתקבל — ועל קופת בית המשפט להחזיר לו את 50 הל"י שלו. שמחים טובי לב יצאו בעל הקיוסק והעו"ד לשתות... כוס גזון.

ברנקו מול בן גוריון

הצעיר ויטוריו כספי מצא נימוק אחר כדי לא לשרת בצבא ההגנה לישראל. נ"י מוקו אינו דתי אלא לאומי. הוא טוען כי בהיותו אזרח ספרדי אסור לו "לשרת בצבא זר", ואילו החוק הספרדי אומר כי כל אדם המשרת בצבא זר עלול להפסיד את האזרחות שלו. ויטוריו מחזיק בפספורט ספרדי.

לעומת זאת אומר החוק הישראלי כי כל תושב הארץ הזאת חייב שרות צבאי, ולא רק אזרח. אילו היה המדובר באזרחים, הרי צריך היה לשתר חלק ניכר של חיילי ישראל מהצבא. אמנם היו בתוכנו יוצאי אמריקה רבים, שלא הצביעו לכנסת מפחד שמא יפסידו את האזרחות שלהם, אך כאשר לשרות הצבאי בצה"ל הוכיחו הללו יותר נאמנות (ביחוד כאשר קיים שרות חובה...).

